

„Ahoj, Silvano!“ zamávala z útesu Florentýnka.

„Sbohem, Florentýnko!“ zavolala Silvana.

Holčička slyšela Silvanin hlas i přes šumění vln a křik racků, loďka se pozvolna vzdalovala. Až se v třpytu slunce znenadání vytratila a na obzoru zůstala pouze rozmazaná čára dělící moře od nebe.

Florentýnka najednou posmutněla. Ach jo, vždyť takhle to vůbec nebylo. Ve skutečnosti bylo moře celou dobu, kdy stála na útesu, osamělé. Nebyla na něm žádná loďka, žádný rytíř Stefano v ní neseděl a žádná holčička Silvana nedržela nad hlavou červený deštník.

Jestli zajdu do chatrče, červený deštník bude ležet jako vždycky na stole, pomyslela si sklesle Florentýnka. A vedle deštníku budou netknutě stát dvě lahve s vodou a ukradený bílý hrnek. Všechno jsem si vymyslela. Silvana je nadobro pryč. Už se nikdy nevrátí.

Florentýnka otočila hlavu směrem k pláži. Byla zaplněná skoro do posledního místečka. Lidé se opalovali, hráli míčové hry, z břehu se vrhali do moře a naopak se celí mokří pokládali na osušky. Všichni tu nějak trávili sluneční odpoledne.

A tu Florentýnka mezi tím hemžením spatřila zelenou housenku. Nejdřív dlouhou nafouknutou housenku, a vzápětí Bětku, která s ní bloumala po pláži. Hledala snad Florentýnku? Chtěla Florentýnce říct, že byla jenom překvapená, když Florentýnku uviděla kulhat? Bylo to pro Bětku zvláštní, a připadala jí i proto Florentýnka výjimečná?